

Sygn. akt V CSK 320/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa I. S.A. w K.

przeciwko E. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej E. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 lutego 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej

ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Przytoczone w skardze zagadnienie prawne tym wymaganiom nie odpowiada.

Zdaniem skarżącej istotne zagadnienie prawne wymaga oceny, czy członek zarządu spółki z o.o., będący równocześnie jej pełnomocnikiem uprawnionym do jednoosobowego działania, określając swój status przy podejmowaniu danej czynności prawnej determinuje przez to jej ważność i skuteczność wobec spółki z punktu widzenia uprawnienia do jej reprezentacji, mając na uwadze przyjęte zasady reprezentacji łącznej.

W uzasadnieniu skarżąca nie powołała wprost przepisu prawa, z którym wiąże zaprezentowane zagadnienie prawne, w uzasadnieniu wniosku wskazując jedynie ubocznie na art. 39 i art. 103 k.c. Należy w związku z tym zwrócić uwagę, że rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.).

Niezależnie od tego, wobec zgłoszenia jedynego zarzutu naruszenia art. 205 k.s.h., można założyć, że powyższy problem prawny sprowadzałby się do wyjaśnienia tego przepisu. Przepis ten dotyczy sposobu reprezentowania spółki z o.o., nie powoduje jednak rozbieżnych ocen w zakresie zarysowanym przez skarżącą, w uzasadnieniu wniosku nie ma zaś nawet próby przedstawienia

poglądów doktryny czy judykatury odnoszących się do przedstawionych wątpliwości. Co więcej, należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze spółką akcyjną, a skarżąca nie powołała się jednak na sposób reprezentacji tej spółki uregulowany w art. 373 k.s.h. Warto jednak przywołać uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., III CZP 17/14 (OSNC 2015, nr 2, poz. 17), w której wyraźnie wskazano, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, uprawniony według umowy spółki do jej reprezentowania łącznie z drugim członkiem zarządu, może być ustanowiony pełnomocnikiem do czynności określonego rodzaju.

Niezależnie od powyższego należy podnieść następujące okoliczności. W uzasadnieniu powołanej przez skarżącą uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2006 r., sygn. akt III CZP 68/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 82 podkreślono konieczność określenia, w jakim charakterze działa każdy, kto dokonuje czynności prawnej z drugą osobą. Z ustaleń dokonanych w sprawie wynika zaś, że istniał ciąg pełnomocnictw wskazujących na rzecz i w imieniu jakiego podmiotu działali pełnomocnicy. We wszystkich relewantnych dokumentach nawiązywano wyraźnie do powoda. Skarżąca zatem mogła zweryfikować niezakłóconą ciągłość umocowań i nie wykazała, że brak wymienienia pełnej treści tej ciągłości umocowań i posłużenie się słowem „udzielamy” - przy wskazaniu na pełnomocnictwo udzielone przez powoda - wpłynęły na naruszenie zasad reprezentacji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego podlega oddaleniu, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną została zwrócona i nie wywołuje skutków w postaci zasądzenia zwrotu kosztów, a ponadto w piśmie pełnomocnika powoda datowanym na dzień 1 lipca 2019 r. powód wniósł jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości, więc i tak wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (por. m. in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).

